

Què ha passat amb la T-mobilitat?

Jaume Vernet
Promoció del Transport
Públic (PTP) Vallès
Oriental
jaumevernet@telefonica.net

Quan les institucions van presentar el projecte de la T-mobilitat, es va insistir que era molt més que un canvi tecnològic de les clàssiques targetes amb banda magnètica cap a nous suports sense contacte. A més d'una més que necessària actualització tecnològica, s'havien d'incorporar grans canvis al sistema tarifari i de transport públic del nostre país, així com la promesa de donar resposta als problemes de l'actual model: "Integració de tot el transport públic de Catalunya, tant urbà com interurbà." "Sistema de tarifació que beneficiaria l'usuari com més ús fes del sistema, permetent una tarifació progressiva amb l'ús, no vinculada amb el prepagament, podent triar la millor tarifa en cada moment." "Un sistema tarifari que superés les ineficiències de l'actual, especialment pel que fa a la problemàtica dels salts de zona i a la no harmonització de la tarifació social."

La T-mobilitat s'ha implantat fora de tots els terminis i sense les millores tarifàries que es preveien

Que la T-mobilitat arriba tard i malament, ja és més que una evidència. El que havia de revolucionar l'ús del transport públic i permetre la unificació tarifària de diversos serveis de mobilitat de tot el territori català ha quedat en un accidentat i simple canvi de suport tecnològic dels títols de transport. El projecte ha ultrapassat tots els terminis previstos, havia d'estar implantada l'any 2018. Les proves es van fer només a la primera corona, i actualment no hi ha calendari de la seva ampliació a altres zones. Encara no s'han realitzat proves amb bitllets de nombre de viatges limitat. Tampoc no s'ha definit cap millora tarifària associada a les possibilitats del nou suport tecnològic, com els descomptes progressius amb l'ús, els personalitzats per a determinats col·lectius o el postpagament. Ja ni es parla de la integració tarifària de tot Catalunya ni hi ha cap indici que s'estigui treballant en aquesta línia.

Des de la PTP hem de mostrar la nostra decepció davant el fracàs del projecte: s'ha implantat fora de tots els terminis, no hi ha un calendari clar i no s'estan plantejant les millores tarifàries que es preveien inicialment. La T-mobilitat no pot demorar-se més: cal fer un canvi al model tarifari i la T-mobilitat n'és la porta; cal deixar de mantenir un sistema obsolet de targetes magnètiques que suposa pèrdues i fer una aposta clara pel transport públic de tot Catalunya. Des de la PTP reclamem que s'abordi des d'ara mateix la definició del model tarifari i se n'estableixi un calendari.

FERENC PINTER (1931-2008)

Des de l'àtic, l'horitzó es veu més llunyà

Ramon Font Terrades
Advocat
www.ramonfont.cat

Cada dia ens passem estones al bany, davant del mirall, empolainant-nos. Sol ser un acte mecànic, de pura inèrcia, al qual no prestem gaire atenció. Només veiem el nostre reflex al mirall, que ens ajuda a portar a terme la tasca, el ritual diari d'afaitar-nos, rentar-nos la cara o les dents. És l'habitualitat de tot el que fem diàriament, de manera inconscient, davant del mirall de la nostra cambra de bany.

Però, si ens hi fixem bé, sempre ho fem amb el pilot automàtic posat. No ens mirem als ulls, ni ens adonem del que fem ni del que veiem a l'espill.

Si ho féssim, si ens miréssim i analitzéssim el que veiem, ens veuríem envellir i ens adonaríem de les arrugues que marquen el pas del temps i, sobretot, ens adonaríem tant de les coses que ens hem perdut per no haver-les fet, com de les que no hauríem d'haver fet. Però també ens adonaríem de les que hem fet i hem fet bé. A la vida hi ha de tot.

No obstant això, fer-ho és complicat, perquè, sovint, la nostàlgia del passat és un bell exercici, però també és un exercici nociu. I si, endemés, entrem en la nostàlgia del que mai no va ser, entrem en una dimensió encara pitjor i més perillosa.

Durant bona part de la nostra antiga vida, recordar els esdeveniments del passat en cintes de VHS va ser, com a la sèrie *Aquells meravellosos anys*, una sensació fantàstica que els nous temps, per sort o per desgràcia, han esborrat. Perquè en l'època de la immediatesa, en la qual vivim a cop de clic, aquesta sensació, aquest nerviosisme ja no es dona. És impossible.

Avui, aquests vídeos només amunteguen records d'un món que ja no està per aquestes cuites.

Avui tot és rar i viscos. La societat és líquida, com deia en Zygmunt Bauman. O gasosa, com diu en Francesc Torralba. Els mitjans de comunicació llancen consignes d'odi sense sentit, les idees són dogmes, internet és una mar de contradiccions i ja res no ens posa nerviosos.

Si ens ho mirem bé, veurem que, avui, en realitat tot passa com davant del mirall, de manera inconscient. Tant és que sigui la suposada guerra d'Ucraïna com la del PP. Tot és efímer. I aquelles converses llargues i pausades

sobre el sexe dels àngels, que ens ajudaven a fer-nos humans, s'han perdut, són pura heterogeneïtat, esclertes d'un passat gairebé oblidat.

Malgrat tot, però, hauríem de mirar de ser optimistes per creure –encara que costi– en la redempció i en les coses extraordinàriament bones de l'ésser humà i del món d'avui, que també hi són. En les coses que ens fan millors, com, per exemple, construir bones històries, encara que siguin de ficció. Tornar a construir històries com aquelles que alguns vam travar de joves, quan els altres sortien a la pista de ball del Casino de Granollers per lligar, mentre nosaltres ens quedàvem en un racó, inventant relats del que estàvem veient amb relació al que, imaginàriament, hi havia darrere d'aquell ritual etílic-eròtic-dansaire.

Hauríem d'aprendre, altre cop, a imaginar més enllà de la immediatesa del que ens donen mastegat. Si ho deixem per més endavant, ja serà massa tard

Quins bons guions en van sortir, encara que mai no s'hagin publicat. Guions d'un món plural, amb l'escenari de les perspectives que dona la joventut, dels diàlegs interrogatius en boca d'uns personatges utilitzats únicament per mostrar la seva perplexitat i complexitat, sense importar-nos qui tenia raó ni qüestionar-nos el món en què habitaven. El món en què habitàvem. No hi havia ni tesi ni antítesi. Ni cap punt de vista superior a l'altre. Ni racionalment ni emocionalment. Ni cara ni creu. Ens limitàvem, només, a presenciar com un personatge s'enfrontava a l'altre. Com recorria el camí, com s'hi perdia i s'hi tornava a trobar, i com es resolva el diàleg que s'establia entre ells. I a partir d'allà, construïem la falla.

Llavors tot era present.

Ara, gairebé tot és passat, perquè la immediatesa ha destruït el present.

Hauríem d'aprendre, altre cop, a imaginar més enllà de la immediatesa del que ens donen mastegat. Hauríem d'aprendre novament a fabular, a recobrar la nostra vida, la riquesa del nostre món interior. I fer-ho aviat. Si ho deixem per més endavant, potser ja serà massa tard.

EL MÉS VIST DE LA SETMANA A EL9NOU.CAT

1 Mor el conductor del cotxe implicat en l'accident a la carretera de **Valldoriolf**

2 Un cotxe topa contra la façana d'un edifici al costat de la terrassa d'un bar de **Granollers**

3 Calçats Pou deixa la botiga de **Granollers** després de 50 anys

4 Imputen homicidi imprudent a la propietària de la casa de **Cànoves** on va morir un operari

5 Mor a 78 anys Antoni Porta, comerciant i exregidor de cultura de **Granollers**